

Noel Năm Thứ Bốn Mười Ba

Sáng, em nói đi lễ. Trưa quá, em chưa về! Chắc em gặp bạn bè / rồi rủ nhau đi phố...

Em ơi, ngày-của-Chúa / anh nhớ, bằng nhớ em. Trưa quá rồi, nhớ thêm / một mình em, thôi, nhé!

Hơn tháng nữa có lễ - Lễ Tình Yêu, em à. Một ngày lễ đi qua, một bài thơ để lại...

Ai biểu em sinh ra làm con gái...cho anh thề chề hết thấy giai nhân! Nói với em bao lần, giống như Kinh-Nhật-Tụng!

Đẹp nhất trong đời sống, không gì hơn Tình Yêu...Chúa từng bảo mình theo / con đường đi của Chúa...

Chúa đập ngực muốn vỡ: "Trăm điều lỗi tại ta"...còn em thì...nụ hoa / nở cho anh mắc tội?

Nhất định anh không hối / cái tội anh yêu em! Nhất định em có ghen...vì anh yêu nhiều quá...

Yêu rừng cao núi cả, yêu những con sông dài...có nhiều khi bóng mây / cũng thành mưa nước mắt!

Từ nước nhà thống nhất / yêu cả người giam anh. Sau đêm là bình minh, Tình Yêu là Hy Vọng...

Mười tiếng nữa biển sóng / vỡ ra muôn tiếng chuông...

Mười tiếng nữa thế gian / cất cao lời ngợi Chúa...

Với em, còn chi nữa? Một mình em, mệnh mông...

Mười bảy, em sang sông...nhớ không hồi mười bảy...anh đốt rừng không cháy / bởi vì nước của sông...

Nhìn theo em, thấy lưng. Nhìn theo em, thấy tóc. Nhìn vì sao mới mọc: Chúa Giáng Trần...nửa khuya!

Anh hứa: anh sẽ về...Về đưa em đi lễ...Bốn ba năm rồi đó! Sang năm, bốn bốn nămmmmm...

Trần Văn Lệ